

Reservation kan have at betyde. Men, saavidt jeg kan skjønne, har man været i en Vildfarelse med Hensyn til Statuternes § 68; thi naar der i Betænkningen tales om den fastsatte Norm for Reservecapitalen, vil jeg gjøre opmærksom paa, at der ikke i Statutterne er fastsat nogen Norm for Reservecapitalens Størrelse. Der er fastsat, at der aarlig skal henlægges 10 pCt. til Reservecapitalen, og dernæst er der bestemt, at denne Reservecapital aldrig maa overstige 10 pCt. af den anvendte Kapital; men nogen Norm for Reservecapitalens Størrelse findes ikke, og kan ifølge en Reservecapitalens Natur slet ikke findes. Thi hvortil er det, at en Reservecapital er bestemt? Den maa være bestemt til at holde en vis Jævnhed vedlige i Selskabets Udgifter, til at forhindre, at Udgifterne til Hovedreparationer, og da væsentlig til saadanne, der maatte komme frem i et enkelt Aar, fuldstændig skulle forstyrre Aarets Balance, ja muligvis endog gaa medføre en Underbalance i det giivne Aar, saa at Statsgarantien derved kunde komme til Anvendelse. Reservecapitalens Formaal maa altsaa være at afholde alle overordentlige Udgifter og derved bevare en vis Jævnhed i Selskabets hele Økonomi. Derfor mener jeg, at det, der først og fremmest maa være Tale om, naar Spørgsmaalet dreier sig om Anvendelsen af en Reservecapital, netop maa være Hovedreparationer; thi der, at saadanne kunne falde paa eet Aar, ligger den største Fare for, at Jævnheden i Selskabets Udgifter kan blive forstyrret. Jeg har troet det hensigtsmæssigt at fremkomme med disse Udtalelser, som gaa imod, hvad der er fremkommet paa et andet Sted, for at det ikke skulde faae Udsende af, at det var en almindelig af Rigsdagen delt Anskuelse, der her var fremsat. For Ørigt gjentager jeg, hvad jeg allerede har yttret, at der ikke har foreligget Noget, derom til Afstemningen og at Betydningen af det tagne Forbehold saaledes er mindre klar.

Broch: Det har været mig hjært, at den ærede Landssthingsmand, der nu satte sig, berørte dette Punkt, fordi det vil lette mig min Stilling, da jeg ogsaa har anset det nødvendigt at omtale det Forbehold, som Folkethingets Finantsudvalg har taget. Jeg er fuldkommen enig i, hvad den ærede Landssthingsmand udtalte, at Statuternes § 68, ikke kan føre til et saadant Resultat, som det ses, at Finantsudvalget har ment endog at maatte opfordre Ministeriet til at arbejde hen til. Der findes i § 68 ingen Norm for Reservecapitalens Størrelse, der fastsættes blot en Begrænsning for denne, som det i meget stærke Udtryk udtaler aldrig maa overtrides, og der er saaledes i Statutterne ikke noget som helst Tvingende, der kunde medføre, at Reservecapitalen med Nødvendighed til nogen Tid skulde stige til 10 pCt. af Aktiekapitalen. Da Statutterne bleve udarbejdede i Aaret 1855, gif § 68 uforandret over fra de

ældre, som vare skrevne paa en Tid, da Jernbaneresesenet var meget ungt i hele Europa og særdeles ungt her i Danmark, paa en Tid, hvor ingen Erfaring kunde have med Hensyn til, hvad der maatte kræves for Reservecapitalen, og det var dette, der medførte, at man valgte denne Bestemmelse om 10 pCt. af Aktiekapitalen, der aldrig maatte overtrides. Erfaringen saavel her i Landet, som overalt i hele Europa, overalt i Udlandet, har imidlertid lært, at en Reservecapital, for at sikke en fornøftig Drift af Jernbanen, ingenlunde bør være saa stor. De statistiske Oplysninger, der foreligge fra Jernbanerne i Tydskland — jeg skal rigtigtnot sige, at det sidste, som er mig bekendt, og jeg tror, at det sidste, som overhovedet er kommet til Kjøbenhavn, er fra Aaret 1867 — vise, at de tydske Jernbaners Reservecapital udgjør 2¹/₁₀ pCt. af Jernbanernes Anlægskapital. Den sjællandske Jernbanes Reservecapital har til alle Tider været meget større. den udgjør i Diebliffet 418,071 Rd. 75 p., det vil sige, at det svarer til 2¹/₂ pCt. af 15 Milioner Anlægskapital. Allermindst vilde det da være nødvendigt, saaledes som det tagne Forbehold synes at gaa ud paa, at der skulde stræbes hen til, at der i alt Fald senere ved Indløsnings-tiden, paa den Tid, da Regjeringen eller Staten er i Stand til at indløse Jernbanerne, skulde være en saadan Fond, som Statuternes § 68 har nævnt som den, der aldrig maatte overtrides. Det ligger vel i Sagens Natur, at de disse Statutter ere udarbejdede af Jernbaneselskabet selv, saa maa de vel have haft for Øie en passende Fond til alle Tider, for at Driften behørig kan finde Sted, for at der, som den foregaaende Tale med megen Føie bemærkede, til alle Tider kan være en vis Jævnhed og Regelmæssighed i det aarlige Overflud, men at det ikke kunde falde Jernbaneselskabets Generalforsamling ind at arbejde hen til at fastsætte, at det skulde være Maalet for Bestyrelserne, at Staten skulde erholde en akkumuleret Kapital, der i og for sig ikke var nødvendig som Reservecapital, for at hjælpe den til at overtage Jernbanen. Hvad Staten har Ret til at paase, er, at der til alle Tider er en forstandig, hensigtsmæssig og passende Reservecapital, men ikke videre. Dette er, saavidt jeg ser, hvad der kan udledes af § 68, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at det Forbehold, der er taget, og den Anvisning, der er givet Indenrigsministeren, er fuldkommen uoverensstemmende med Sagens Natur, og jeg haaber og forventer, at den høitæredede Indenrigsminister ingenlunde vil følge dem. Det vil ses, at Finantsudvalget har ment, at det skulde være utiladeligt at anvende Reservecapitalen til større Vedligeholdelse af Skinner, Lokomotiver osv., men det oplyses dog i Betænkningen, at dette fra Aaret 1858 har været Praxis, ja en Skrivelse fra 28de Decbr. 1859 nævner det som en allerede gammel Praxis, at netop en meget væsentlig Del